

عنوان مقاله:

هیپنوتیزم درمانی در فقه امامیه

محل انتشار:

دوفصلنامه فقه و اجتهاد، دوره 5، شماره 9 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 38

نویسنده:

عباس نوری - استاد سطوح عالی حوزه علمیه قم.

خلاصه مقاله:

هیپنوتیزم از موضوعات نوپدید نیست؛ ولی دربارهٔ به مسائل آن بحث مفصلی شکل نگرفته و لازم است در نوشته‌های علمی در خصوص موضوع‌شناسی و احکام فقهی آن بحث‌های علمی مناسبی صورت گیرد. تحقیق حاضر به بررسی تطبیقی احکام هیپنوتیزم در فقه امامیه و ارائهٔ راهکارهای صحیح شرعی در کاربرد هیپنوتیزم در درمان با متد فقهی از ادلهٔ اربعه می‌پردازد که در آن به جهات متعددی مانند تطبیق سحر، ضرری بودن، تسلط بر جن و روح و تسلیط آنان بر آدمی، اخبار از غیب و ارتباط با جن و روح، تجسس در امور دیگران پرداخته شده و در نهایت دربارهٔ تحلیل کاربردهای هیپنوتیزم در پزشکی و ارائهٔ راهکارهای مطابق موازین شرعی گفت‌وگو می‌شود. نتایج پژوهش نشان می‌دهد: 1. هیپنوتیزم چنانچه خالی از تلقینات غیرواقعی باشد، عنوان سحر بر هیچ‌یک از درجات آن منطبق نیست و از جهت خطراتی که در پی دارد، باید بین آگاهانه و ناآگاهانه بودن هیپنوتیزم و همچنین بین کاربرد درمانی و غیردرمانی آن تفصیل داد؛ در صورت ناآگاهانه بودن، اگر هیپنوتیزم مستلزم ایذای سوژهٔ مسلمان باشد یا خطرات جانی داشته باشد، محکوم حرمت است و در صورت آگاهانه بودن نیز اگر مستلزم خطرات جانی باشد و غرض عقلایی مهمی نداشته باشد، محکوم حرمت است. اما از جهت درمان چنانچه تحمل بیماری حرجی یا ضرری باشد و درمان به آن منحصر باشد، روایات و سیره بر جواز آن دلالت دارد. 2. روش‌های هیپنوتیزم متداول در رشته‌های گوناگون پزشکی اگر از سوی متخصصان و به دور از تلقینات غیرواقعی انجام شود، بی‌اشکال است.

کلمات کلیدی:

هیپنوتیزم، سحر، تلقین، تسخیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1149544>

